

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2021, č. j. 16 Az 51/2020 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 10. 2020, č. j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2020, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle městského soudu žaloba obsahovala všechny náležitosti, bylo rovněž řádně prokázáno zmocnění k jejímu podání. V ní obsažená tvrzení lze považovat za řádný žalobní bod, v němž žalobce namítl neaplikovatelnost § 16 odst. 2 zákona o azylu s ohledem na nedostatečné posouzení jeho azylového příběhu na půdorysu důvodů trestního stíhání, resp. předcházejících okolností. Městský soud poukázal na to, že při aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu byl žalobce povinen prokázat, že Ukrajinu v jeho případě nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Toto ustanovení se totiž vztahuje i na žadatele z bezpečných zemí, o nichž je vedeno extradiční řízení. Dále zdůraznil provázanost extradičního a azylového řízení, je-li žádost o mezinárodní ochranu založena na obavách z vydání do země původu za účelem trestního stíhání. Fakticky dochází k duplicitnímu posuzování těchto skutečností. Žalovaný je proto povinen posoudit, zda není trestní stíhání nepřipustně zneužito státní mocí nebo soukromými subjekty v takové míře, že toto zneužití lze považovat za neposkytnutí ochrany státem před soukromými původci pronásledování. Musí provést vlastní úvahu o přípustnosti trestní odpovědnosti za tvrzený čin v rámci zkoumání azylového příběhu žadatele a vypořádat jeho námitky proti trestnímu stíhání. Nelze přitom vycházet pouze z odůvodnění extradičního soudu. Žalovaný tedy měl meritorně

vypořádat námitku, že trestní stíhání bylo zneužito za účelem dalšího nátlaku na žalobce ze strany jeho bývalých zaměstnavatelů, kteří mají vliv na orgány činné v trestním řízení. Pokud by žalobce prokázal, že mu omezením osobní svobody vzniká důvodná obava z ohrožení na zdraví a životě, neboť postup státních orgánů je součástí protiprávního nátlaku soukromých osob, jedná se o azylově relevantní skutečnost. Důvodnost této obavy se obtížně prokazuje přímými důkazy. Obvykle bude proto nutné hodnotit věrohodnost tvrzení žadatele v kontextu dalších zjištění. Dle městského soudu žalovaný správně považoval za nevěrohodné tvrzení žalobce, že jej zaměstnavatelé donutili uznat fiktivní převzetí peněz a použili svůj vliv a prostředky proto, aby jej přinutili vykonávat práci pro ně v jakémsi „nevolnickém“ režimu. Rovněž žalobci správně vytknul absenci uvedení konkrétní objektivní překážky, jež by mu bránila obrátit se na státní orgány. Žalovaný se však nevypořádal s tvrzením žalobce, že uznání dluhu bylo vynuceno za účelem zaručení jeho mlčení o protiprávním jednání zaměstnavatelů. V tomto případě by úměra jejich úsilí a cíle mohla být dána. Městský soud neshledal nic rozporného na procesní taktice žalobce v civilním a trestním řízení. Žalovanému pak sice přisvědčil v tom, že obecná tvrzení o zmanipulování trestního řízení nebo jeho vadách sama o sobě nejsou azylově relevantní. Pokud jsou však tvrzeny další okolnosti, které mohou ve vzájemné provázanosti s excesy v trestním řízení prokázat azylově relevantní pronásledování žadatele, je žalovaný povinen se jimi zabývat. To v posuzované věci neučinil, přestože žalobce uvedl konkrétní výhrady k trestnímu řízení. Žalovaný se jimi nezabýval, neboť byl veden nesprávnou úvahou, že mu nepřísluší posuzovat výtky směřující proti trestnímu stíhání. Zjevně pak přijal závěr extradičního soudu, že žalobcem uvedené excesy nesvědčí o zmanipulování trestního řízení. Uvedl-li však žalobce fakticky výhrady k trestnímu řízení, byť tyto dle městského soudu neměly azylovou relevanci, byl žalovaný povinen se jimi zabývat. Městský soud uzavřel, že v rozhodnutí žalovaného absentuje posouzení konkrétních žalobcem tvrzených okolností jeho azylového příběhu a že žalovaný neaplikoval judikaturu v souladu s jejím skutečným obsahem na konkrétní okolnosti.

III.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Důvody kasační stížnosti je možné rozdělit na tři části. V první části se stěžovatel vymezil proti tomu, že žaloba nebyla podepsána a zástupce žalobce doložil své zmocnění až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Dále podle něj žaloba neobsahovala jediný řádně formulovaný žalobní bod. Nebyl proto ani srozumitelně formulován předmět soudního přezkumu. V další části kasační stížnosti stěžovatel městskému soudu vytkl, že vycházel z nesprávného rozložení důkazního břemene. Zdůraznil, že dle § 16 odst. 2 zákona o azylu musí žadatel o mezinárodní ochranu prokázat, že v jeho případě není země původu bezpečnou zemí, ač je do seznamu bezpečných zemí zařazena. Městský soud však dle stěžovatele k řízení přistupoval, jako by žalobce nebyl žadatelem o azyl z bezpečné země původu, což se promítlo do vypořádání jednotlivých skutečností a výtek, které měl vůči rozhodnutí stěžovatele. V poslední části kasační stížnosti se stěžovatel vymezil proti závěru, že jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Stěžovatel namítl, že se dostatečně zabýval žalobcem tvrzenými skutečnostmi, nebo se jimi zabývat nemusel, respektive ani nemohl. Byly totiž vypořádány již v extradičním řízení, jejich vypořádání je nadbytečné, případně k jejich vypořádání nemá stěžovatel pravomoc. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti upřesnil okolnosti, které vedly k průtahům při doplnění plné moci a žaloby. Je přesvědčen o tom, že žaloba byla projednatelná. Zdůraznil, že předmětem řízení byla otázka, zda byl stěžovatel oprávněn věc posoudit ve zrychleném řízení dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle něj pro tento postup nebyly důvody, neboť žalobce označil konkrétní a určitá pochybení svědčící o účelovosti trestního stíhání, která rovněž doložil. Dodal, že byl po celou dobu řízení umístěn ve vydávací vazbě, což ztížilo jeho možnost obstarávat další podklady a dokumenty. Tuto skutečnost je třeba zohlednit při posouzení, zda prokázal, že pro něj Ukrajina není bezpečnou zemí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Nutno dodat, že nepřijatelnost je možno aplikovat i na kasační stížnosti podávané správním orgánem, pouze s tím rozdílem, že se nevyžaduje naplnění požadavku, že pochybení krajského soudu musí představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016 - 55, či usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 24).

[8] V dané věci městský soud věc posoudil v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Nevyvstala ani žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Za tuto otázku nelze považovat možnost adresného šetření okolností azylového příběhu cizince v kontextu extradičního řízení a povinností vtělených do § 19 odst. 2 zákona o azylu. Dle uvedeného ustanovení ministerstvo mimo jiné nezíská informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy. Toto ustanovení však není pro projednávaný případ relevantní. Městský soud totiž po stěžovateli nepožadoval, aby postupoval v rozporu s ním. Toliko obecně uvedl některé odlišnosti v postavení cizince, který žádá o udělení mezinárodní ochrany a zároveň je subjektem extradičního řízení. Úkolem zdejšího soudu pak není posuzovat hypotetickou situaci, která v projednávaném řízení ani nenastala.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. K tomu, kdy jsou správní či soudní rozhodnutí nepřezkoumatelná, se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44,

publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS; ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 či ze dne 16. 12. 2008; č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS. Judikaturou stanoveným nárokům na přezkoumatelnost pak napadený rozsudek dostojí. Městský soud přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným. Srozumitelnost rozsudku zásadně neovlivňuje ani věta, v níž městský soud uvedl, že je žaloba nedůvodná. Jedná se o zjevné pochybení formální povahy. Z ostatních částí rozsudku jasně vyplývá, že městský soud shledal žalobu důvodnou. Stejně tak není vnitřně rozporný závěr městského soudu, že důvodnost obav nelze prokázat pouze tvrzením žadatele, ale obvykle půjde o proces hodnocení věrohodnosti tvrzení žadatele s ohledem na zjištěné okolnosti. Městský soud zde toliko vyjádřil, že při posuzování průkaznosti žalobcem předestřených skutečností je třeba zohlednit nejen jeho tvrzení, ale veškeré zjištěné okolnosti. Rovněž není vnitřně rozporná kritika závěrů stěžovatele stran (ne)existence půjčky z pohledu soukromého a trestního práva. Městský soud stěžovatele upozornil na to, že si odporuje v závěru, zda k transakci skutečně došlo. Dále konstatoval, že obrana žalobce nebyla vnitřně rozporná. Ta je totiž založena na tom, že se jedná o civilněprávní spor o zaplacení částky, kterou žalobce dle svého tvrzení nepřevzal, ačkoliv podepsal příslušnou stvrzenku. Žalobce tedy popřel převzetí dané částky, avšak s ohledem na existenci kvitance připustil, že mu může být uložena povinnost zaplatit uvedenou částku v civilním sporu. To však nijak nevylučuje popírání trestní odpovědnosti za podvodné jednání. Jakkoliv mohla být uvedená pasáž formulována precizněji, tento dílčí nedostatek nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[10] Městský soud nepochybil ani tím, že projednal žalobu, ačkoliv tato nebyla podepsána a plná moc pro zmocněnce byla soudu předložena až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a byla podepsána po podání žaloby. Ze soudního spisu plyne, že žaloba ze dne 19. 11. 2020 byla dne 20. 11. 2020 odeslána z datové schránky Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s. V takovém případě platí podle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů tzv. fikce podpisu, tj. procesní úkon učiněný prostřednictvím datové schránky za podmínek uvedených v tomto ustanovení má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný osobou, pro kterou byla datová schránka zřízena (k tomu viz rozsudky tohoto soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 89/2011 - 31, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015 - 47, či ze dne 25. 11. 2020, č. j. 6 Afs 206/2020 - 37). Dále se ze spisu podává, že Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s. předložila k výzvě soudu dne 26. 11. 2020 kopii plné moci k zastupování žalobce s datem podpisu 20. 11. 2020. Originál byl předložen dne 30. 11. 2020. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 100/2015 - 37, platí, že „[s]právná je úvaha krajského soudu též o tom, že skutečnost, že později předložený originál plné moci nese pozdější datum, než procesní úkon zmocněnce, není rozhodná pro posouzení existence zmocnění v době, kdy byl procesní úkon v zastoupení učiněn. Písemné vyhotovení plné moci je toliko potvrzením o existenci zmocnění, nikoli dvoustrannou smlouvou, jež by zmocnění zakládala pouze do budoucnosti.“ Dále viz rozsudky ze dne 15. 11. 2007, č. j. 7 Afs 56/2004 - 114, ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 Afs 32/2008 - 66, ze dne 27. 1. 2010, č. j. 9 Afs 119/2009 - 47, či ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 Afs 63/2010 - 64. Ze zákona přitom dle judikatury neplyne požadavek, aby byla plná moc doložena ve lhůtě pro podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 As 26/2018 - 23). K projednání žaloby tedy zcela postačovalo, že zástupce žalobce odeslal žalobu ze své datové schránky a následně doložil ve lhůtě stanovené městským soudem udělenou plnou moc.

[11] Při zkoumání žalobních bodů v žalobě postupoval městský soud v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Podle něj lze za žalobní bod považovat „každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje

pokračování

a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domněle nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“ Žalobce přitom v žalobě mimo jiné uvedl, že ani § 16 odst. 2 zákona o azylu nezabavuje správní orgán základních procesních povinností v souladu s azylovým zákonem a správním řádem. Poukázal na to, že podal ucelenou a souvislou výpověď v souvislosti s hrozbou, která mu hrozí, a správní orgán má povinnost se zabývat všemi relevantními fakty a zvážit riziko návratu do země původu. Na Ukrajině je nezákonně stíhán, Ukrajina požaduje jeho vydání ke stíhání a on se obává, že bude uvězněn na základě vykonstruovaného obvinění. Dodal, že se stěžovatel dostatečně nezabýval jeho individuální situací a žádost zamítl jen s odkazem na to, že Ukrajinu považuje za bezpečnou zemi. Městský soud správně vyhodnotil tato tvrzení jako žalobní bod, který stanovil argumentační linii, u níž bylo přípustné akceptovat doplnění žaloby v souladu se zásadou koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Azs 138/2020 - 33). Logicky tak vymezil předmět řízení jako otázku, zda stěžovatel v režimu § 16 odst. 2 zákona o azylu dostatečně posoudil žalobcovy argumenty a jím doložené podklady stran účelovosti jeho trestního stíhání.

[12] I ve zbytku postupoval městský soud plně v souladu s judikaturou. Z ní plyne, že pochází-li žadatel o mezinárodní ochranu z bezpečné země původu, leží hlavní odpovědnost na prokázání toho, že se o bezpečnou zemi původu nejedná, právě na něm (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 - 32, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34, či ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23). Pokud tedy takový žadatel předloží tvrzení (a důkazy), jimiž se snaží přesvědčit stěžovatele o mimořádnosti svého azylového příběhu bránící zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, musí se s nimi tento v jejich úplnosti vypořádat a řádně zdůvodnit, proč tyto nesvědčí o tom, že by právě v případě daného žadatele nebyla země původu bezpečná. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46, přitom vyplývá, že již zahájené trestní stíhání může být azylově relevantní např. v případě, že je vedeno „*proto, aby zastránilo, umlčelo či jinak nelegitímně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné*“. Stěžovatel tak musí posoudit, zda okolnosti označené žalobcem ve spojení s dalšími zjištěními mohou svědčit o vykonstruovanosti trestního stíhání zahájeného v zemi původu, a být tak azylově relevantní. Stěžovatel tedy má posoudit, zda se jedná o běžný trestní případ, či nikoliv, což může vyplývat právě například z postupu orgánů činných v trestním řízení v korelaci s dalšími okolnostmi případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 5 Azs 235/2019 - 25). Po stěžovateli tedy není požadováno, aby posuzoval, zda orgány činné v trestním řízení postupovaly zákonným způsobem. Má posoudit, zda žalobcem předestřené skutečnosti dokládají, že jejich postup v kontextu dalších okolností nasvědčuje vykonstruovanosti trestního řízení vedeného proti žalobci, což by mohlo vést k závěru o azylové relevanci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 301/2020 - 36).

[13] Tomu však stěžovatel nedostál. Na tvrzení žalobce reagoval tím, že rozebral jeho procesní taktiku v civilním a trestním řízení, zpochybnil jeden z žalobcem uváděných motivů bývalých zaměstnavatelů k pronásledování žalobce a především toliko obecně poukázal na to, že mu nepřisluší posuzovat výtky směřující proti trestnímu stíhání. Nezabýval se tedy nijak konkrétními skutečnostmi, z nichž žalobce dovozoval účelovost svého trestního stíhání (absence podpisu na usnesení o zahájení trestního stíhání a jeho chybné doručení, porušení postupu při vyhlášení

mezinárodního pátrání po žalobci, rozhodnutí o vzetí do vazby v době pozastavení trestního řízení atd.). Městský soud správně uvedl, že za dostatečné hodnocení těchto skutečností nelze považovat prosté konstatování stěžovatele, že žalobce „přes výhrady k trestnímu stíhání fakticky neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že trestní řízení proti němu je na Ukrajině vykonstruované, nespravedlivé, nezákonné nebo jakkoliv zmanipulované a představuje nějaké porušení jeho práv, jak uzavřel také MS Praha i VS Praha.“ Nepřílehlavý je rovněž odkaz stěžovatele na judikaturu, podle níž trestní stíhání samo o sobě, či obecný poukaz na excesy při vyšetřování nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž předestřel konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje účelovost svého trestního stíhání, avšak stěžovatel se jimi konkrétně nezabýval. Neobstojí proto ani poukaz na to, že obecně je ukrajinský stát schopen poskytnout jedinci ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob. Právě doložení neschopnosti poskytnout žalobci ochranu má být totiž předmětem posouzení stěžovatele.

[14] Podstatou rozsudku městského soudu je tedy požadavek, aby se stěžovatel zabýval existencí důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nezávisle na probíhajícím extradičním řízení. Těmito důvody se měl stěžovatel zabývat optikou zvýšeného důkazního břemene na straně žalobce, který je občanem tzv. bezpečné země původu. Jinými slovy měl stěžovatel samostatně a nezávisle na výsledcích extradičního řízení posoudit, zda žalobce svou výpovědí (doprovázenou předloženými dokumenty) prokázal, že v jeho případě Ukrajinu za takovou zemi považovat nelze, neboť se formou trestního stíhání podílí na nátlaku soukromých osob na žalobce. Takové posouzení se neobejde bez toho, že stěžovatel vypořádá v úplnosti žalobcem předložená tvrzení a důkazy, z nichž tento dovozuje, že vůči němu zahájené trestní stíhání bylo vykonstruované. Městský soud připomněl, že zásadní pro posouzení věci je žalobcova výpověď v kontextu zjištěných okolností, neboť obvykle není reálné doložit tuto skutečnost přímými důkazy. Stěžovatel se tak měl zabývat tím, zda žalobcem označené skutečnosti mohou svědčit o tom, že trestní stíhání je součástí širšího nátlaku na žalobce ze strany soukromých osob, jemuž stát původu nebrání, ale aktivně k němu přispívá. Není naopak jeho úkolem zabývat se samotnou otázkou viny či nevinu žalobce, zákonností procesních úkonů v trestním řízení či např. rozpory ve výpovědích svědků. Městský soud stěžovateli vytkl rovněž to, že se v úplnosti nezabýval ani samotnou motivací jednání, jež měla vést k vykonstruovanému trestnímu stíhání (stěžovatel odmítl „zaměstnanecký“ motiv, avšak pominul motiv zajištění mlčenlivosti). Touto otázkou je však přirozeně nutné se zabývat pouze tehdy, pokud by bylo lze ze žalobcem označených okolností usuzovat na to, že trestní stíhání bylo skutečně vykonstruované.

[15] Z rozhodnutí stěžovatele musí být zřejmé, proč žalobcem uvedené skutečnosti a důkazy (příp. ve spojení s dalšími jeho tvrzeními či zjištěními a znalostmi stěžovatele o zemi původu) skutečně nenasvědčují tomu, že by jím označené soukromé osoby reálně ovlivňovaly průběh trestního řízení, resp. justiční systém v jeho neprospěch, tedy že se nejedná o zájmový případ trestního stíhání. Stěžovatel pak může v rámci svého vlastního hodnocení odkázat rovněž na extradiční rozhodnutí, pakliže hodnocení v extradičních rozhodnutích reaguje dostatečným způsobem na námitky uplatněné žalobcem v nynějším řízení. Prosté shrnutí obsahu extradičního rozhodnutí v rekapitulační části rozhodnutí stěžovatele za takové hodnocení považovat nelze.

[16] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji dle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

3. 6. 2021, č. j. 5 Azs 250/2020 - 36, ze dne 7. 6. 2021, č. j. 1 Azs 76/2021 - 41, ze dne 8. 6. 2021, 2 Azs 37/2021 - 61, ze dne 23. 6. 2021, č. j. 2 Azs 55/2021 - 36 atp.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu